

Sít' osudu

Nicole Bajcsyová

Alex vyběhl ze školy a vydal se přímo domů, jako ostatně každý den. Nikdy neměl moc rád, když o něm ostatní příliš věděli, proto si také vždycky dával záležet, aby ho nikdo nesledoval a nedejbože nevěděl, že po cestě domů dennodenně odbočoval pryč a vydával se tam, kde mohl být sám sebou. Bydlel tam jediný člověk, který ho znal takového, jaký byl, a kterému se mohl se vším svěřit. Bydlel tam jeho přítel.

Theodor pro něj hrozně moc znamenal. Chodil za ním každý den a vždycky se jejich společně stráveného času nemohl dočkat. Přesto k němu chodil tajně a odcházel dříve, než se Theovi rodiče vrátili domů. Měl totiž úplnou hrůzu z toho, že by se o jejich vztahu někdo dozvěděl. Dával si záležet, aby ho mimo domov ani nezdravil. Sám si uvědomoval, že to přehání, ale svého strachu se prostě nedokázal zbavit. Neustále se za to Theovi omlouval a ubezpečoval ho, že to určitě jednoho dne překoná. On se na něj ale vždycky usmál, jemně ho objal a řekl mu, že hlavní je, že můžou být spolu. Vlastně jim to až do teď skvěle fungovalo. Nikdo je ani náznakem nepodezíral a Theo také nevypadal, že by mu to nějak moc vadilo. Proto přišly události toho dne jako blesk z čistého nebe a o to více bolesti způsobily.

Alex jako vždy s veselým úsměvem přiběhl k Theovi domů a zazvonil na zvonek. Když však jeho přítel otevřel dveře, zatvářil se trochu zmateně a následující větou zlomil Alexovi srdce. „Omlouvám se, známe se?“ Tahle jednoduchá věta ho zanechala naprosto neschopného slova.

Jen se strojeně zasmál a odpověděl: „Neblázni, Theo, vždyť už spolu skoro rok a půl chodíme.“

Na to se Theo zatvářil ještě zmateněji než před chvílí Alex a se slovy: „Nechápu sice, odkud znáte moje jméno, ale asi jste si mě musel s někým splést. Nikdy dřív jsme se neviděli,“ mu zavřel dveře před nosem. Alex ještě stihl vykřiknout, aby počkal, ale tato slova už slyšely pouze zavřené dveře.

Od toho dne už nic nebylo jako dřív. Alexovi se celý svět začal hroutit pod nohama. Ať přišel jednou, dvakrát, desetkrát, Theo si na něj stále nevzpomněl. Alex nad tím musel neustále přemýšlet. V noci nemohl spát a ve škole se nemohl soustředit.

Přes to všechno jeho cesta ze školy vždy směřovala k Theovi. Vyprávěl mu o jejich společných zážitcích, ukazoval mu předměty, které je nějak spojovaly. Přinesl mu i šálu, kterou od něj dostal jako dárek k jejich prvnímu výročí. Nic nezabralo.

Kdyby mohl, ukázal by mu jejich společné fotky, ale kvůli svému strachu žádné neměl. Jak strašně toho teď litoval. Kdyby se alespoň někomu svěřili, existoval by nějaký důkaz, že se kdy znali, ale takhle neměl nic. Jen vzpomínky a bolest v srdci.

Po čase mu Theo přestal otvírat. Alex už ho nemohl vidat, nemohl slyšet jeho hlas. Mohl jen sedět před těmi zavřenými dveřmi, které právě z celého srdce nenáviděl. Nahlas vzpomínal na časy, kdy bylo všechno ještě v pořádku. Doufal, že alespoň nějaká jeho slova si najdou cestu k člověku, jehož z celého srdce miloval.

Když zrovna neseděl se slzami v očích na místě, které mu dříve přinášelo radost, musel přemýšlet. Přemýšlet o tom, proč na něj Theo zapomněl. Nejdříve věřil, že opravdu ztratil paměť, ale to se mu zdálo stále méně pravděpodobné. Lidé přece běžně nezapomínají pouze na jednoho člověka. Protože měl v povaze vinit ze všeho sám sebe, netrvalo dlouho, než se mu to povedlo i tentokrát.

Jednou takhle zase ležel v posteli po celé probdělé noci, když ho to napadlo. Bylo to přece tak jasné. Theo na něj nemohl zapomenout, jen už mu začala jeho přítomnost lézt na nervy. Vždyť kdo by mohl mít rád takového budižkničemu, jako je on sám. Nejspíš se ho chtěl jenom zbavit, tak začal předstírat, že ho nezná. Alex se mu ani nedivil, sám by se nejrady neznal.

Od té doby zaplavovaly celou jeho mysl pouze takovéto myšlenky. Začínal sám sebe nenávidět víc a víc. Už skoro nejedl, nepil, nespál. Jen se dnem i nocí utápěl v nenávisti. Nenávisti směřované k sobě samému. A jednoho dne už to nevydržel. Už se dál nemohl koukat na svůj odraz v zrcadle. Už dál nemohl žít s tou šíravou nenávistí, smutkem a lítostí. Najednou mu přišlo, že právě udělal to nejlepší a nejjednodušší rozhodnutí ve svém životě. Proč by měl takhle pokračovat dál, když by bylo tak jednoduché to trápení ukončit. Popadl papír a tužku a napsal své poslední rozloučení. Pomalým krokem došel do koupelny, kde bez větších problémů našel žiletku. Na chvíli se ještě zastavil. Ne snad proto, že by nad svým rozhodnutím zapochyboval, na to už bylo příliš pozdě. Jen mu ještě něco chybělo. O chvíli později se vrátil a v ruce držel právě tu šálu, kterou dostal od své první lásky. Naposledy si ji k sobě přitiskl a se slzami v očích a posledními slovy na rtech ukončil svůj život.

„Sbohem, Theo.“

Když později otevřel oči, obklopovala ho tma. Kolem něj nebylo vůbec nic. Žádné světlo, žádné zvuky, žádné předměty. Tak takhle vypadá smrt? Naprostá samota a odloučení, pouhé vědomí uprostřed ničeho? Zkusil udělat pár kroků vpřed. Ke svému úžasu zjistil, že stojí na pevné zemi. Také si uvědomoval sebe a svoji existenci. Takže

v tomto světě přece jen „něco“ existovalo. Z němého úžasu ho vytrhl až přívál vzpomínek, které se mu nahruly do hlavy. Všechno se mu to vrátilo. Ty šťastné chvíle, ale i ty, které se smrtí snažil vymazat. Pod váhou všech těch citů klesl na kolena. Bylo toho na něj příliš.

Po chvíli se vyhrabal do sedu, přitáhl si kolena k bradě a po tvářích mu začaly stékat slzy. V hlavě měl úplně prázdno, ale zároveň se mu srdce svíralo pod přívalem emocí. Stále pociťoval určitou zlost směřovanou na sebe samého a samozřejmě také lítost a strach, ale nejvýrazněji převažoval pocit samoty. Jestli si dříve připadal na celém světě sám, nedalo se to vůbec srovnat s tím, co cítil teď. Nikde kolem nebyla ani jedna jediná živá bytost. A nejhorší bylo, že si to přivodil svými vlastními skutky.

Nedokázal odhadnout, jak dlouho takto seděl. Neměl žádný prostředek k určení času. Ale musel brečet a utápět se v sebelítosti opravdu dlouho. Protože když se konečně zvedl, úplně mu zdřevěněly nohy a skoro se svalil zase zpátky na zem. Přece jen však našel ztracenou rovnováhu a i přes mlžnou stěnu slz se vydal kupředu. Ani nevěděl, co vlastně hledá. Jen už nedokázal dál nečinně sedět. Šel prostě kupředu. Pryč od svého starého života, pryč od všech těch pocitů. Kupředu, tak jak plyne čas. Možná rovně, možná oklikou. Důležité ale bylo, že nakonec přece jen uviděl jiskřičku světla, tu jiskřičku naděje, kterou ztratil ve chvíli, kdy si sáhl na vlastní život.

Když došel ke zdroji toho světla, ukázalo se, že vychází z podlahy. Jakmile se jednou nohou dotkl osvětlené oblasti, začala se mu od špičky boty šířit spleť čar. Většina linií byla zašedlá. Různě se proplétaly, křížily a vytvářely takovou síť. A touto sítí procházela jedna jediná výrazná čára, která se sice také klikatila, ale nikde se nekřížila a stále mířila kupředu. Až najednou znenadání končila. Než se Alex vůbec mohl zamyslet nad významem toho všeho, ozval se z prostoru hlas. Patřil nejspíše nějaké starší ženě a vycházel tak nějak odevšad a zároveň odnikud. A to, co ten hlas říkal, zářilo jasněji než ostré světlo, které Alexe obklopovalo. Ta slova totiž znamenala naději.

„Moc dobře vím, kdo jsi, Alexi. Nikdy ses necítil moc dobře ve společnosti lidí. Před mnoha lety ses uzavřel sám do sebe. Až jednomu člověku se podařilo proniknout přes všechny ty pečlivě vybudované zdi až k tvému srdci. Tehdy jsi dostal šanci. Šanci na normální život. Ale ty jsi ji promarnil. V jednom momentu, který by se opravdu dal nazvat osudovou chybou, jsi zavrhl toho jediného člověka, který tě kdy doopravdy pochopil. A on na tebe zapomněl. Proto se teď cítíš zrazený osudem. Jaká ironie. Já jsem totiž to, co byste vy lidé nejspíš nazvali Osud. Za tvoji situaci jsem částečně

zodpovědná. Pamatuj však, že já jenom pokládám cesty, ale kráčet po nich musíš ty sám. Normálně jsou stezky, které si zvolíš, neměnné. Já se ale dál nemohla dívat na tvoje trápení. Proto ti dávám druhou šanci, tak ji zkus nepromarnit. To, na čem stojíš, je síť tvého osudu. Tmavá čára značí tvůj život a ty světlejší jsou cesty, kterými ses nevydal. Na úplném konci můžeš vidět, že linie vede pouze do dvou směrů. Je to první okamžik ve tvém životě, kdy neexistovala žádná třetí možnost. V té chvíli byla pouze cesta života a cesta smrti. Ale ve chvíli, kdy ses rozhodl kráčet cestou smrti, jsem vzala události do svých rukou a zastavila linii v tom jediném bodě, který už není na původní cestě, ale ještě nepatří ani tvému novému směru. A proto jsi teď tady. V místě mezi životem a smrtí. Čeká tě ještě jedno rozhodnutí, ze kterého také vedou pouze dvě cesty ven. Jedna tě zavede zpět do dřívějšího okamžiku tvého života, odkud se budeš moct dále vydat po jiných vláknech sítě. Druhá tě povede dále ve směru, který sis už jednou zvolil. Stačí si vybrat ten moment, kdy se ti celý život rozsypal pod rukama. Když si zvolíš správně, dostaneš svoji druhou šanci. Nyní si můžeš projít celý svůj život. Času máš, kolik jen budeš potřebovat. Tady něco jako čas neexistuje. Stačí, když se na nějakém místě zastavíš a budeš se moct na danou vzpomínku podívat. Ale na cesty, po kterých jsi nekrácel, se podívat nemůžeš. Na šedých liniích žádné vzpomínky neexistují. Takže musíš cítit sám, kde jsi ve svém životě udělal chybu. Hodně štěstí.“

Když si Alex uvědomil význam právě řečených slov, rozbušilo se mu srdce. Může to všechno napravit. Ještě není příliš pozdě! Rychle udělal pár opatrných kroků směrem kupředu. Viděl svoje nejranější vzpomínky. Ty ho ale momentálně nezajímaly. Pokračoval po vláknu sítě až do jednoho konkrétního okamžiku. Ať se stane cokoli, chtěl tento moment prožít ještě jednou. Kdyby si náhodou přece jen vybral špatně, chtěl alespoň umřít s těmi šťastnými okamžiky v živé paměti. Zastavil se u vzpomínky na jeho první setkání s Theem.

Seděl na lavičce v parku, kde se zastavoval každý den na cestě ze školy a kreslil. Nejraději kreslil přírodu okolo. Stromy a květiny, ale i malá zvířátka, která se pohybovala poblíž. Nikdo ho nevyrušoval. Ve škole se s nikým nebavil a cizí lidé si ho nevšíмали. Ale jednoho dne si k němu přisedl kluk se zářivým úsměvem a se slovy: „Ahoj, já jsem Theo. Chtěl jsem ti jen říct, že strašně krásně kreslíš.“

Alex, který nebyl na komplimenty zvyklý, zrudl až po kořínky vlasů a nervózně vykotal odpověď: „D...děkuji. J...já se jmenuji Alex.“

Theo se usmál snad ještě zářivěji než předtím a natáhl k Alexovi ruku: „Rád tě poznávám, Alexi.“

To bylo jejich vůbec první setkání. Od té doby se v tom samém parku scházeli každý den. Alex časem přestal být tak nervózní a začínal se s Theem cítit v bezpečí. Dokázal mu říct úplně cokoli a Theo ho vždycky se zájmem poslouchal a podpořil ho, když se s něčím trápil. Až o několik týdnů později si Alex uvědomil, že se asi poprvé zamiloval.

Vhrkly mu slzy do očí. Jak moc by si přál, aby vše bylo jako dřív. Nemohl přestat brečet a s každým zhlédnutím vzpomínky mu po tvářích stékaly další a další potůčky slz. Když se konečně odhodlal pokračovat dál, zastavil se na okamžiku, který přivál jeho slz ještě zesílil.

Jak už bylo jejich zvykem, seděli zase na lavičce v parku a vesele se bavili. Všechno vypadalo na první pohled jako vždy, ale přece jen byla atmosféra mezi nimi jiná. Theo byl navzdory své veselé a otevřené povaze více zamlklý a nervózní. Když se Alexe ptal, jestli by ho nechtěl zkusit nakreslit, pohled měl zaražený do země. Alexe to docela překvapilo, ale nakonec souhlasil. Dal do toho všechno, a když byl o několik hodin později s obrázkem hotový, měl pocit, že se mu opravdu podařil. Se šťastným úsměvem ho chtěl předat Theovi, ale ten ho zarazil. Za ten den se mu poprvé podíval zpříma do očí a začal: „Chtěl bych se ti s něčím svěřit a dát ti jednu otázku. Pokud moji nabídku přijmeš, rád si ten portrét vezmu a budu si ho cenit do konce svého života. Ale pokud mě odmítneš, nebudu ho moct přijmout. Tenkrát jsem tě oslovil, protože jsem tě tu každý den vídal samotného a přišlo mi, že se musíš cítit hrozně osaměle. Postupně jsem se ale na náš společně strávený čas začal těšit a každý den jsem se nemohl dočkat, až se zase uvidíme. Nejprve jsem se s tebou prostě cítil dobře, ale časem jsem si uvědomil, že v tom je něco víc. Uvědomil jsem si, že jsem se do tebe zamiloval. Proto se tě chci zeptat, Alexi, budeš prosím můj přítel?“ Na konci se mu slova začala zadržávat v krku, ale pohledem neuhnul a dál upřeně Alexe sledoval. Ten jenom, už zase celý rudý, s nervózním úsměvem a se slzami na krajíčku, zakýval hlavou a natáhl k Theovi ruce s obrázkem.

Tohle bylo naposledy, kdy se potkali v parku. Ještě ten den se Alex Theovi svěřil, že nechce, aby je někdo spolu viděl, protože se bojí, že by je odsoudil. Theo s tím ale neměl žádný problém a navrhl, že se prostě můžou potkávat u něj. Alex přemýšlel, jestli tohle může být ten moment, o kterém Hlas mluvil, ale nějak se mu to nezdálo. Byl tu totiž ještě jeden okamžik, kdy Alexe ovládl strach z odhalení a tento moment mu stále ležel na mysli. Několikrát si přál, aby mohl vzít zpět to, co tenkrát řekl. Na cestě

k němu si ale všiml ještě jedné vzpomínky, u které se nemohl nezastavit. Tehdy dostal svoji nejmilejší šálu.

Byl to zrovna přesně jeden rok od jejich posledního setkání v parku. Když Alex přišel k Theovu domu, jeho přítel už na něj čekal u dveří. Pozval ho dál a hned ve vchodu mu předal balíček ve fialovém balicím papíru. Usmíval se od ucha k uchu a čekal, až si ho Alex rozbalí. Když ho konečně otevřel, našel v něm úplně stejně fialovou šálu. Jednou se totiž zmínil, že je to jeho nejoblíbenější barva. Jakmile ji uviděl, vrhl se Theovi kolem krku a se slzami štěstí v očích mu děkoval. Nemusel se bát, že by někomu bylo podezřelé, kde tu šálu vzal, protože si většinu oblečení vybíral a kupoval sám. To Theo samozřejmě věděl. Proto taky vybral takovýto dárek.

Zbytek dne strávili povídáním o všem možném a sledováním televize. Theo seděl na posteli a Alex se hlavou opíral o jeho rameno. Cítil se skvěle a přál si, aby ten moment nikdy neskončil. Čas ale plynul dál a Alex teď klečel na studené zemi pokryté sítí čar a obličej si držel v dlaních. Nepřetržitý proud slz už ani nevnímal. S těžkým srdcem se postavil a pokračoval ve směru toku času dál. Na to, co ho teď čekalo, si už kolikrát přál zapomenout. Nechtěl na to myslet a už vůbec to nechtěl prožívat ještě jednou. Ale musel to udělat.

Seděl u jídelního stolu v jejich kuchyni a oba jeho rodiče zrovna jedli naproti němu. Najednou se ho jeho máma jen tak mezi řečí zeptala na něco, co mu připadalo jako splněná noční můra.

„Dneska jsem tě viděla se s někým bavit ve dveřích domu,“ začala. „Tak jsem si říkala, jestli sis konečně nenašel nějakého kamaráda.“

Myslela to samozřejmě dobře a měla z toho upřímnou radost, ale Alexe přemohl jeho strach. Nedokázal se ho zbavit.

„To je jen spolužák ze školy. Byl nemocný, tak mi učitelka řekla, ať mu donesu úkoly. Nemohl jsem odmítnout. Ale nemám ho rád. Ne, spíš ho nesnáším. Nejraději bych ho neznal!“ vykřikl bez přemýšlení. Všechno to byly samozřejmě lži. Nic takového si nemyslel. Theo s ním dokonce ani nechodil do školy. Ale v té chvíli prostě zpanikařil a řekl první výmluvu, která ho napadla. Později si to strašně vyčítal. Tolikrát to chtěl vzít zpět, ale co už jednou bylo řečeno, to nezmizí.

Alexovi se sevřelo srdce. Pamatoval si sice každé slovo, které tenkrát vyslovil, ale i tak to byl šok vidět ty vzpomínky ještě jednou. Už věděl, do kterého okamžiku se musí vrátit. I kdyby to nebyla ta správná chvíle, nemohl by dál žít s vědomím, že to

nenapravit. Postavil se zpřímá, zvedl hlavu a do ticha zakřičel: „Už jsem se rozhodl! Chci se vrátit do toho okamžiku, který jsem právě sledoval. Musím ho napravit!“

Jakmile poslední slova opustila jeho rty, všechno zčernalo a ztratil pevnou půdu pod nohama.

Když zase otevřel oči, byl zpátky v jejich kuchyni a slyšel znovu tu otázku. „Tak jsem si říkala, jestli sis nenašel nějakého kamaráda.“ Tentokrát už věděl, jak na to má odpovědět.

Zhluboka se nadechl, sebral všechnu svoji odvalu a spustil: „Mami, tati, asi bych vám měl něco říct. Ten kluk se jmenuje Theodor a poslední dobou jsme se setkávali každý den, když jsem šel ze školy. Omlouvám se, že jsem nenašel odvahu to říct dřív, ale není to můj kamarád. Je to můj přítel. Chodíme spolu.“ Alex zavřel v očekávání oči a připravil se na nejhorší. Místo toho ale cítil, jak ho jeho máma objala.

„Jsem za tebe ráda. Mám takovou radost, že ses nám to odhodlal říct. Chci jen, abys byl šťastný,“ dostala ze sebe se slzami v očích. Po chvíli se k jejich objetí přidal i Alexův táta a taky ho ujistil, že mu to ani v nejmenším nevadí.

Alex byl šťastím bez sebe, ale pořád si potřeboval něco ověřit. Vymanil se z jejich sevření a se slovy: „Promiňte, ale ještě si musím něco zařídit,“ vyběhl ze dveří.

V hlavě se mu ozvalo: „Gratuluji, vybral sis správně. A teď už běž a žij si svůj život. Hlavně nepromarni tu druhou šanci, další už nebude.“

Běžel, jak nejrychleji mohl, směrem k Theovu domu. Sotva popadal dech, ale ani na chvíli nezastavoval. Když naprosto vyčerpaný zazvonil na zvonek, Theo mu otevřel s ustaraným výrazem.

„Alexi, stalo se něco?“

Při těch slovech mu Alex padl do náruče a přes vzlyky se pokusil vyslovit: „Už nikdy to nechci tajit. Hlavně mě neopouštěj. Miluju tě, Theo.“

Theo Alexe pevně držel v náruči a hladil ho ve vlasech. A při slovech, které mu šeptal stále dokola, se Alex konečně uklidnil: „Já tebe přece taky, Alexi.“